

בב א מ"י פ"א מהל' דעת הלכה ד: כג ב מ"י פ"א מהל' סוטה הלכה ד ה סמנ עשין טו טו"ע אה"ע ט"י קמח ספ"ו ו:

תורה אור השלם

1. ולשאת ולספחה
2. ולברכה: ויקרא י"ו ו' ועל כל החיים
3. ויהיה כל הנותר בביתך יבוא להשתחות לו לאגודת כסף וכבר לחם ואמר ספחני נא אל אחת הכהונות לאכל פת לחם: שמואל א ב לו
4. ובחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונרכה אלהים לא תבוא:
5. והיום נא יט זבח תודה ויבדגני ושם דרך אראנו בישע אלהים: תהלים נ כג
6. ויצאה מביתו וקלבה ויהיה לאיש אחי: דברים כד ב

הא גופא קשיא. מימה לרבי אמאי לא נקט הכא לישנא דריש מס' מכות (דף ג.) כיצד העדים נעשים זוממין כיצד אין העדים נעשים זוממין מבעי ליה הכא נמי הוה ליה למימר הכי כיצד מקנא לה כיצד אין מקנא לה מבעי ליה והתם מתרין שפיר אבל הכא אפילו לפי המירון הוה ליה למימני כיצד אין מקנא לה ונראה דלפי לא פריך הכא משום דלמי למימר אל מדברי דרישא פירושו סמירה דהיינו קנינו גמור ואמי שפיר לישנא דפירא מקנא לה ולא קשיא מידי אלא רישא לסיפא וה"פ הכא אלמא פירושו דמתני' דדיבור סמירה הוא מדקתני כיצד מקנא ולשון נקי הוא דמתן צפיק קמא דכתיובת (דף יג.) ראה מדרשת ומפרש בגמ' מאי מדברת נסתרה א"כ מיקיש סיפא דקתני דיברה עדיין מותרת לביטה ואי פירושו דדיבור דמתניתין סמירה אמאי מותרת אלא דיבור ממש הוא ולפי הירושלמי משמע דבעי לתרומי דדיבור דרישא סמירה אלא דנקט לשון נקי והכי אימא התם סוף דבר שמדבר עמו הוא אם נסתרה עמו ולא דברה אין סמירתה כלום פירוש דמתני' דזורה אמא מימר לן אפי' דברה עמו ולא נסתרה עדיין מותרת לביטה לשון נקי הוא מתני' פי' דיבור דרישא לשון נקי מיהו דסיפא אית לן למימר על כרחן דיבור ממש:

לאחר ולא יבם. אין להקשות מפרק האשה שנפלו לה נכסים (בבבא מציעה דף פא.) בשמעתי דזמנת יבם דפריך התם והא ענינין לכשתשאי לאחר חטולי מה שכתוב לבי אמר רב אשי יבם כמו אחר דמי דלענין לשון יבם צ"ד שזייה כחצר אבל בחצר דקרא אין האם בכלל והכי נמי משמע דפרק אין מקדישין (ערכין דף כה:) דקתני אם מנח את השדה לאיש אחר לאחר ולא לכן או אינו אלא לאחר ולא לאח כשהוא אומר איש הרי את אמור הא מה אזי מקיים לאחר לאחר ולא לכן דמשמע טעמא דכתיב איש הא לאז הכי לא הוה אה בכלל אחר וכ"ש גבי יבם דבא מנח נשואי אחיו דלאו אחר הוא והכי אמרינן נמי בפ"ק דקידושין (דף יג.) אמר קרא פן ימות צמלמנה ואיש אחר יקחנה מתקין לה רב שישא צריה דרב אידי אימא מאן אחר יבם ומשני דיבם לא מקרי אחר (אבל קשיא מפרק האומר (קדושין דף טו:) דנפקא לן מהכא דפרק האומר דלא תפסי קדושין בחמות אשה אימר דליטערין קרא דוקא ליבם (א) משום דרמיא עליה לביומי כדאמר' בשמעתי ואתי אחות אשה מנלן ועוד תקשה דהכא א"ע"ג דכתיב איש אחר ממעטין יבם ובערכין מרבינן יבם מאיש וממעטין בן מאחר וא"ת מאיש ממעטניהו צ"ב האומר (ג' ע"ג) קרובים ומלאחר יבם סוף סוף ואיש אחר יקחנה מאי דרשת ציה: **לאחר** ולא יבם. אי קשיא והא האי קרא דבטויה ודאי ע"י עדים כתיב דילפינן דבר דבר ממזון בסוף מסכת גיטין (דף ג.) וקוטה ודאי אמר בפ"ק דיבמות (דף יא:) דפטורה צלה חלייה משום דכתיב צה טומאה כעריות תרין דלחצר לא אילטרין למיכתב אלא ליוצאת משום סמירה כיון דנפקא לן סוטה ודאית מטומאה דכתיב צה: **אילו** איתיה אבע"ז מי לא בעיא גב. הקשה רבי צבס ר' אבהו בר מרדכי ז"ל והא סוטה ודאית ואילונייה היכא דהכיר צה ואשת קריס דבעו גב מצעל היכא דאיתיה ואפ"ה פטורות מיבם צלה חלייה ויש לתרן סוטה ודאית לא דמיא להכא (ב) כיון דטומאה סתם הרי היא כערוה גמורה דגזירת הכתוב הוא דפטורות ואשת קריס ואילונייה היכא דאיתיה צעל שרו ליה ואפ"ה אימעטו בפ"ק דיבמות 'מדין יבום דלא לרין צהו כלל אבל סוטה ספק לא אימעטו אלא גבי איסורא דבעל וקמשמע לן קרא כיון דבא מנח נשואי אחיו הרי הוא במקום בעל דאסורה לו ליבם אבל חלייה צעיל:

דלא יסתריה לביטה ואת אמרת תתיבם נמי יבומי. רבינו חננאל הטעים דרבינו וסירס ורמנא אמר אשר לא יבנה לבנות ולא לסתור: מ"י

ולשאת ולספחה. על ידי שמנשא עצמו צא לירי ספחה שאינו עיקר באנשים אלא נספח וטפל: **עפילה.** דבר שאינו חשוב בעצמו אלא נטפל באחרים: **ספחני נא.** אספני נא. (א) צנזולת בית עלי משתעי קרא אעמיד כהנים גדולים אחרים שיזיאו את כהני ורעך מגדולתם ויטרכו לבקש מהם לחוספס ולקולטס אצלם: **אל אחס הכפונוס.** צלחת מן המשמרות: **שכר עולה בידו.** ולא שכר קרבן אחר: **זכאי.** כל הזכאים במשמע: **השם אורחוסיו.** ממזב הפסד מזוה כנגד שצרה: (א) אמר לה בפני שנים אל מדברי עם איש פלוני ודברה עמו. שלל ציחוד: **עדיין מותרת לביטה.** לשמש. צימה לשון משמש הוא: **אסורה לביטה ואסורה לאכול בתרומה.** עד שמתה. ולקמן צ"ב כשם שהמים בודקין המקדיש קיים אדם מקריב עולה שכר עולה בידו מנחה שכר מנחה בידו אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם שנאמר יזבחי אלהים רוח נשברה ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת שנאמר ילב נשבר ונרכה אלהים לא תבזה וראמר ריב"ל אכל השם אורחותיו בעולם הזה וזכה ורואה בישועתו של הקב"ה שנאמר וישם דרך אראנו בישע אלהים אל תקרי (א) ושם אלא ושם דרך: [כיצד מקנא לה כו'] הא גופא קשיא אמרת אמר לה בפני שנים אל תדברי עם איש פלוני זה אלמא דבור סתירה הוא והדר תני דיברה עמו עדיין מותרת לביטה ומותרת לאכול בתרומה אלמא דבור לא כלום הוא אמר אביי ידחי קאמר אל תדברי ודברה אל תדברי ונסתרה (ז) ולא כלום) אל תסתרי ודברה עמו עדיין מותרת לביטה ומותרת לאכול בתרומה נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה כדי טומאה אסורה לביטה ואסורה לאכול בתרומה: **ואם מת חולצת:** אמאי תתיבם נמי יבומי אמר רב יוסף אמר קרא ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר לאיש אחר ולא ליבם א"ל אביי אלא מעתה חליצה נמי לא תיבעי א"ל אילו איתיה לבעל מו לא בעיא גב השתא נמי תיבעי חליצה ואית דאמרי אמר רב יוסף רחמנא אמר ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר דלא ליסתריה לביטה ואת אמרת תתיבם נמי יבומי אמר ליה אביי אלא מעתה לאחר לא תינשא דלא תיסתריה לביטה אמר ליה מ"י

דבר יגרשנה כספר כריתות וילאה מצינו כלומר וצבל ד שחלא מצינו צין ע"י גירושין צין ע"י מיתה אם באת לינשא לאיש אחר משא ולא ליבם שאינו אחר אלא נשואין של זו שמכח נשואי ראשון היא נזקקת לו: אי הכי חליצה נמי לא יביעי. דהא פטורה רחמנא ושרייה לאיש אחר בכל ענין שחלא מצינו אחר שנמצא צה ערות דבר: אילו איסיה לבעל. מי משתריא צלה גט הא כתיב וכתב לה ספר כריתות(א) אפי' מצא צה ערות דבר כריתות צעיל השתא נמי צעיל חליצה דיבם במקום בעל קאי: אית דאמרי. דהכי שני רב יוסף לעיל רחמנא אמר כו' ליה לבעל לגרשה מצינו כשמצא צה ערות דבר כי היכי דלא תיסתרי לביטה כדאמר לעיל(ו) ונתת צביחא כי קריא לשוממנא: מ"י

דבר יגרשנה כספר כריתות וילאה מצינו כלומר וצבל ד שחלא מצינו צין ע"י גירושין צין ע"י מיתה אם באת לינשא לאיש אחר משא ולא ליבם שאינו אחר אלא נשואין של זו שמכח נשואי ראשון היא נזקקת לו: אי הכי חליצה נמי לא יביעי. דהא פטורה רחמנא ושרייה לאיש אחר בכל ענין שחלא מצינו אחר שנמצא צה ערות דבר: אילו איסיה לבעל. מי משתריא צלה גט הא כתיב וכתב לה ספר כריתות(א) אפי' מצא צה ערות דבר כריתות צעיל השתא נמי צעיל חליצה דיבם במקום בעל קאי: אית דאמרי. דהכי שני רב יוסף לעיל רחמנא אמר כו' ליה לבעל לגרשה מצינו כשמצא צה ערות דבר כי היכי דלא תיסתרי לביטה כדאמר לעיל(ו) ונתת צביחא כי קריא לשוממנא: מ"י

דבר יגרשנה כספר כריתות וילאה מצינו כלומר וצבל ד שחלא מצינו צין ע"י גירושין צין ע"י מיתה אם באת לינשא לאיש אחר משא ולא ליבם שאינו אחר אלא נשואין של זו שמכח נשואי ראשון היא נזקקת לו: אי הכי חליצה נמי לא יביעי. דהא פטורה רחמנא ושרייה לאיש אחר בכל ענין שחלא מצינו אחר שנמצא צה ערות דבר: אילו איסיה לבעל. מי משתריא צלה גט הא כתיב וכתב לה ספר כריתות(א) אפי' מצא צה ערות דבר כריתות צעיל השתא נמי צעיל חליצה דיבם במקום בעל קאי: אית דאמרי. דהכי שני רב יוסף לעיל רחמנא אמר כו' ליה לבעל לגרשה מצינו כשמצא צה ערות דבר כי היכי דלא תיסתרי לביטה כדאמר לעיל(ו) ונתת צביחא כי קריא לשוממנא: מ"י

(א) שבעות ו: (ב) סנהדרין מב: ע"ש, (ג) מ"ק ה, (ד) ק"א ל"ג, (ה) ספיל הוא במתני, (ו) ודברים דל, (ז) דף ג, (ח) ועיין חוש' קדושין יג: ד"ה מצא ומוס' כמובת פ"א ד"ה יבם, (ט) ע"י רש"א, (י) דף יב, ודל.

הגהות הב"ח

(א) נ"ב אל תקרי וס"ב ו"ב וס"ב כפ"ן כמו מי שס ס"ה לאדם פירושו שסס דרבי בדברי השס אל מקרי וסס כפ"ן אלא כפ"ן מעיין שומת כ"ד: (ב) רש"י ד"ה פסחיו וכו' נא וצנזולת(ח) מ"ו"ט ו"ז פ"א בגזירות: (א) ר"ם ד"ה לאתח וכו' דוקא יבם כדאמרי בשמעתי ל"ל ומיזות משום דרמיא עליה ליבומי נמקט: (ד) ר"ה חלו וכו' לא דמיא להכא דביבין דעומאה כתיב בה הרי הוא כערוה גמורה וגזירת וכו' ואפ"ה אימעטו כפרישת ריבמין מדין:

מוסף רש"י

זבחי. לשון רבים משמע (סנהדרין מב.) לא תבוא. כל אין לרקך לבומו (שם.) כל השם אורחותיו. המחשב הפסד מזוה כנגד שצרה ושכר עברה כנגד הפסדיה, ושם כמו שצין (מ"ק פ"ג.)

מ"י

המקנא פרק ראשון סוטה

כי קדוש מעיקרא שפיר קדוש משום הכי נשרפת. קשיא כיון דהוא היה מביא מנחתו עליה אמאי נשרפת מאי שנא מהא דתמן צפרק ד' (ב) צמכת נזיר (דף נד:). האשפה שנדרה בניזיר והפרישה את בהמה בניזיר והיפר לה בעלה אס עלו הימה הבהמה תלא ותרעה

כח א מיי פ"ד מהלכות סוטה הלכה ט'
בב א מיי שם טל טו:
ג מיי פ"ג מהל' סוטה הל' ג:]

תוספות שאנן

שהרי שקרי גינור והאי דלא ברקי לה מיא משום דשפא בעלה בא עליה בדרך דאין המיס בודקין אותה. והשיב לו ר"ת תשובתו בצדך דמשני רב יוסף דאימר זכות חלה לה. וה"ה רבא עליה בדרך דתולה ואפילו לרב ששת דפליג בצדך ואמר דאין זכות תולה לא ליכא למיחש שמא בא עליה לא מיבעיא לרבנן דאמרי מוסרין לה שני תלמידי חכמים שלא בא עליה דליכא למיחש להכי אלא אפי' לר' יהודה דאמר דאפי' בעלה נאמן עליה בדרך ליכא למיחש דאטו בשפוטני עסקי שאינו מנוקה מעוק שבא עליה בדרך ואחר כך משקה אותה אלא לאו ש"מ ליכא למיחש להכי. וה"ה ר"א לר' שמעון אתה מוציא לזע על הטהורות ששתו שיאמרו טמאות היו אלא שבעליהן באו לחולין בדרך דליכא למימר דר' שמעון סבר דבמו דבנות לא תלין עדות נמי לא תלין דהא כיון (ב) דמקרא נאמן לן דאין המיס בודקין אשתו כשכא עליה בדרך תלין דלא פליג ר' שמעון אקרא ה"ה משמע לקמן דפרכי ליה לר' שמעון והא איכא עדים במדינת הים ומשני עדות דמדינת הים לא שכיב ואמאי לא קאמר עדים במדינת הים לא תלו אלא ש"מ דסבירא ליה (ג) כיון דתלו בקרא (ד) רמא שאמר בעון בניו ובנותיו של אדם אין המיס בודקין הים לא שכיב ואמאי לא קאמר עדים במדינת הים. לחוש שמתנהג כדפרי' ועוד דלקמן אמרי' דאין זה מן התורה אלא דברי קבלה שהתקין ריב"ז מהקנות מפני שרוב המנואנין ימיימי קרא מדברי קבלה. רב ששת סבר לא פליגי רבנן עליה רבבי במתנותיה דבי פליגי רבנן בסוף שהיא מתח באותה מיתה לחד אבל במתנותיה לא אפלוג דכל מי שזכות תולה ובתוונתה היא וזו הואיל ולא מתוונתה לא תלה לה זכות אלא שאינה ראויה ליבדק כלל משום עדים. ורב יוסף סבר דראויה ליבדק משום עדים רק דהזכות תולה לה ויא משום דלא מתוונתה את מי רבנן היא דאמרי רבנן זכות תולה לה ולא איירי במתנותיה כלל דקסברי לא היתה מתוונתה. והלו שמתוונתה ונשרפת מנחת קארת עשירית האיפה קמח שעורים נשרפת וטמאה רבית הדשן:

נעדר ואם שזה הימה הבהמה טמאת ממות ואע"ג דבשעת הקדש הות נח מקדש דק"ל דבעל מיגו גיזו ואפ"ה אמר כיון דמשלו הימה תלא ותרעה נעדר דנפקא לחולין ותמן נמי המס צפרק בית שמאי (שם דף נב:) מי שנדר בניזיר והלך להביא בהמתו (א) אס עד שלא נגנבה בהמה נדר הרי הוא נזיר ואס משנגנבה בהמה נדר אינו נזיר והכי נמי הוה עדים בעולם קודם הקדש ולא אדעתא דהכי הקדיש ועוד אמאי נשרפת כיון דק"ל כזית הלל דאמרי צפרק יש נוחלין (כ"ז דף קכ:) וצפרק ז"ש צמכת נזיר (דף נד:). דיש שאלה להקדש למה אינו נשאל עליה ומאל לחולין: דבי קדוש מעיקרא בטעות קדוש. ואין להקשות והא אשם תלוי אע"ג דכי קדוש מעיקרא בטעות קדוש דלא חוי לכפר מידי היכא ללא טעא ואפ"ה תנן צפרק צמרא דכריתות (דף נג:). המביא אשם תלוי ונודע על הטעא קריעה עד שיטמאכ דהא מפרש המס טעמא משום דלבו נוקפו גמר ומקדיש:

גזירה שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחולין. ואי מקשה כל הני דתמן תלא ותרעה נעדר נגזור שפא יאמרו מוציאין מקדוש הגוף לחולין תריץ המס לא מוכחא מילתא וליכא היכירא צין קדושת פה לקדושת הגוף ויאמר קדושת הפה היה אצל הכל איכא היכירא צין קדושת הפה לקדושת כלי שרת וז"ע צפרק שמי מדות (מנחות דף טו:). וצפרק הסודה (שם דף טו:):

קרב הקומץ ולא הספיק כו'. נראה דהוא הדין אס קרב הקומץ וצלו עדים שנטמאה דאמר נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר צפרק צמרא דכריתות (דף נב:) גבי טמאת העוף הבא על הספק אס (א) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה אפי' שצנחה שלל הספק צמא כיפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ב) דלאקדשה בכלי קאי וקודם קמיניה דלאחר הקמיניה איכא אסורא דרבנן ונשרפת דמוקמינן נמי המס הא דתמן משנמלקה נודע לה הרי זו מקצר צנודע לה שלא ילדה וצדין הוא דמותרת בהנאה ומאי טעמא מקצר מדרבנן:

ושהורה ולא שתוליה זה זכות. מהכא משמע דבעלה מותרת בה לאלתר ולא אמרי' ימתין עד שלש שנים שפא זכות תלתה לה דאס היה אסור בה היכי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה וזוועה זרע וכן הראוי רבי צירושלמי ונקמה האיש מעון (ג) אינה חושש שפא תלה זכות ואחיה כמ"ד הזכות תולה ואינה ניכרת: יש

שיש עליה לעשות שהרי בהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דבהכשר קרבה שיריה נאלצין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: באו לה עדים שהיא טמאה. אמעיקרא קאי קודם הקטרה: נמלאו עדים וזממין. עדי סתירתה שעל ידיהם צאה לכך: מנחה חולין. לא קדושת פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועלין בה דבטעות הוה. אלמא לא אמרינן מישקף מדרבנן כי נמלאו עדים וזממין שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחול וז"מ כי קטני צלו לה עדים שהיא טמאה מנחה נשרפת מדאורייתא קאמר דבת מקדש הואי: קלא איס לכו. הכל יודעין שהקדישה טעות: כווסיה דרב ששם. דאין המיס בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דהואל לאו לספק סוטה מיריש אלמא לטוטה ודאית בעד אחד אלמא מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקמה וזוועה זרע (ג) וזהו ליה למיכתב ואס לא נטמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למיריש הכי טוטהוה נזרעה זרע ולא שניולת מן המיס מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה. וי"ו תירא למעוטי שפלתה לה זכות דבהא לא אמר קרא וזוועה זרע: היא. ולא היולת מן המיס על ידי שהיה לקולה מפורסם כלל שכבר היו נושאות וזממות בה לדבר בה: מורוה צנכנה. נשים טוות צנכנה: ופרכינן ורבי שמעון. דאמר (לקמן כג:) אין זכות תולה נהי דו"ו לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

האומרט עמאה אני. שהודמה לצית דין על לקולה שהיו מאיימין עליה כדמני ממני (ז): מקמי דתקדשו. ככלי שרת: טיפוק לחולין. צפרקין שלא היה קדושת הגוף אלמא קדושת פה וכל המנחות נפדות כל זמן שלא קדשו ככלי (ח): אלמא לבתר דקדשו. דכלי שרת מקדשין את הראוי להם שלא לצאת עוד לחולין כדמני (ט) כל הנוגע בזה יקדש וליקרב אינה ראויה שהרי אינה צאה אלמא להזכיר עונה של זו שצדקת והרי היא צדוקה ועומדת ולגדה נמי לא חויא להקריבה דמנחת שעורים אינה כשירה אלמא לטוטה ולעומר: אי אמרה בשלמא מיס בודקין אוסא. אס שמתה עד שלא צלו עדים אלמא בשעה שניתנה ככלי ראויה הימה לכלי שרת דהיא שעתא צת מיקדשא ומיקרב היא מספק כשאר מנחת סוטה הלכך כי קדיש ככלי שפיר קדיש ומשום הכי כי אמו עדים אפסלא מהקריבה מכלא ולהצא ולא נפקא לחולין ונשרפת: אלמא אי אמרה אין המיס בודקין אוסא. הואיל ולא ליבדק עומדת ולא ראויה היא למנחה: סיגילי מילתא למפרע. דלא הימה ראויה לכלי ואין כלי שרת מקדשין אלמא הראוי להם כדאמר צנכנים (דף טו:). וטיפוק לחולין. בלא צדקין מקדושת פה שלא וקדושת כלי שלה הכל בטעות שהיינו סבורים שהיא טעונה מנחה ואינו כן והקדש טעות אינו הקדש (י): שזינפה בעורה. דלאחר שקדשה בכלי ועל נזות זה צלו העדים ולא על טומאה של סתירה ראשונה הילכך כי קדשה בכלי צת מקדש ומקרב הואי דלא הוה לה עדים: שנלרבה לנקביה. והיטחיה והלכה וזינפה: דאטו פרמי כוונה צדיפה. של ראשה תלוייה לה שלא חשמט מדס: לעולם כדאמרינן מעיקרא. כדהוה סלקא דעמיה צדישא שעל טומאת סתירה ראשונה צלו ואפילו הכי לא קשיא לרב ששם דהא דקאמר דכיון דלא חויא לקדוש מיסוק לחולין אין הכי נמי מדאורייתא יצאת לחולין ומרבנן היא נשרפת לפי שאין הכל צדיאין בהלכות לידע שבצביל

ככלי שרת לחולין: הרי היא ככלי קדוש וצלו עדים שהיא טמאה מנחה וזממין עדים וזממין שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחולין. ואי מקשה כל הני דתמן תלא ותרעה נעדר נגזור שפא יאמרו מוציאין מקדוש הגוף לחולין תריץ המס לא מוכחא מילתא וליכא היכירא צין קדושת פה לקדושת הגוף ויאמר קדושת הפה היה אצל הכל איכא היכירא צין קדושת הפה לקדושת כלי שרת וז"ע צפרק שמי מדות (מנחות דף טו:). וצפרק הסודה (שם דף טו:):

קרב הקומץ ולא הספיק כו'. נראה דהוא הדין אס קרב הקומץ וצלו עדים שנטמאה דאמר נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר צפרק צמרא דכריתות (דף נב:) גבי טמאת העוף הבא על הספק אס (א) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה אפי' שצנחה שלל הספק צמא כיפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ב) דלאקדשה בכלי קאי וקודם קמיניה דלאחר הקמיניה איכא אסורא דרבנן ונשרפת דמוקמינן נמי המס הא דתמן משנמלקה נודע לה הרי זו מקצר צנודע לה שלא ילדה וצדין הוא דמותרת בהנאה ומאי טעמא מקצר מדרבנן:

ושהורה ולא שתוליה זה זכות. מהכא משמע דבעלה מותרת בה לאלתר ולא אמרי' ימתין עד שלש שנים שפא זכות תלתה לה דאס היה אסור בה היכי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה וזוועה זרע וכן הראוי רבי צירושלמי ונקמה האיש מעון (ג) אינה חושש שפא תלה זכות ואחיה כמ"ד הזכות תולה ואינה ניכרת: יש

שיש עליה לעשות שהרי בהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דבהכשר קרבה שיריה נאלצין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: באו לה עדים שהיא טמאה. אמעיקרא קאי קודם הקטרה: נמלאו עדים וזממין. עדי סתירתה שעל ידיהם צאה לכך: מנחה חולין. לא קדושת פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועלין בה דבטעות הוה. אלמא לא אמרינן מישקף מדרבנן כי נמלאו עדים וזממין שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחול וז"מ כי קטני צלו לה עדים שהיא טמאה מנחה נשרפת מדאורייתא קאמר דבת מקדש הואי: קלא איס לכו. הכל יודעין שהקדישה טעות: כווסיה דרב ששם. דאין המיס בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דהואל לאו לספק סוטה מיריש אלמא לטוטה ודאית בעד אחד אלמא מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקמה וזוועה זרע (ג) וזהו ליה למיכתב ואס לא נטמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למיריש הכי טוטהוה נזרעה זרע ולא שניולת מן המיס מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה. וי"ו תירא למעוטי שפלתה לה זכות דבהא לא אמר קרא וזוועה זרע: היא. ולא היולת מן המיס על ידי שהיה לקולה מפורסם כלל שכבר היו נושאות וזממות בה לדבר בה: מורוה צנכנה. נשים טוות צנכנה: ופרכינן ורבי שמעון. דאמר (לקמן כג:) אין זכות תולה נהי דו"ו לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

קרב הקומץ ולא הספיק כו'. נראה דהוא הדין אס קרב הקומץ וצלו עדים שנטמאה דאמר נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר צפרק צמרא דכריתות (דף נב:) גבי טמאת העוף הבא על הספק אס (א) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה אפי' שצנחה שלל הספק צמא כיפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ב) דלאקדשה בכלי קאי וקודם קמיניה דלאחר הקמיניה איכא אסורא דרבנן ונשרפת דמוקמינן נמי המס הא דתמן משנמלקה נודע לה הרי זו מקצר צנודע לה שלא ילדה וצדין הוא דמותרת בהנאה ומאי טעמא מקצר מדרבנן:

ושהורה ולא שתוליה זה זכות. מהכא משמע דבעלה מותרת בה לאלתר ולא אמרי' ימתין עד שלש שנים שפא זכות תלתה לה דאס היה אסור בה היכי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה וזוועה זרע וכן הראוי רבי צירושלמי ונקמה האיש מעון (ג) אינה חושש שפא תלה זכות ואחיה כמ"ד הזכות תולה ואינה ניכרת: יש

שיש עליה לעשות שהרי בהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דבהכשר קרבה שיריה נאלצין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: באו לה עדים שהיא טמאה. אמעיקרא קאי קודם הקטרה: נמלאו עדים וזממין. עדי סתירתה שעל ידיהם צאה לכך: מנחה חולין. לא קדושת פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועלין בה דבטעות הוה. אלמא לא אמרינן מישקף מדרבנן כי נמלאו עדים וזממין שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחול וז"מ כי קטני צלו לה עדים שהיא טמאה מנחה נשרפת מדאורייתא קאמר דבת מקדש הואי: קלא איס לכו. הכל יודעין שהקדישה טעות: כווסיה דרב ששם. דאין המיס בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דהואל לאו לספק סוטה מיריש אלמא לטוטה ודאית בעד אחד אלמא מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקמה וזוועה זרע (ג) וזהו ליה למיכתב ואס לא נטמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למיריש הכי טוטהוה נזרעה זרע ולא שניולת מן המיס מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה. וי"ו תירא למעוטי שפלתה לה זכות דבהא לא אמר קרא וזוועה זרע: היא. ולא היולת מן המיס על ידי שהיה לקולה מפורסם כלל שכבר היו נושאות וזממות בה לדבר בה: מורוה צנכנה. נשים טוות צנכנה: ופרכינן ורבי שמעון. דאמר (לקמן כג:) אין זכות תולה נהי דו"ו לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

קרב הקומץ ולא הספיק כו'. נראה דהוא הדין אס קרב הקומץ וצלו עדים שנטמאה דאמר נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר צפרק צמרא דכריתות (דף נב:) גבי טמאת העוף הבא על הספק אס (א) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה אפי' שצנחה שלל הספק צמא כיפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ב) דלאקדשה בכלי קאי וקודם קמיניה דלאחר הקמיניה איכא אסורא דרבנן ונשרפת דמוקמינן נמי המס הא דתמן משנמלקה נודע לה הרי זו מקצר צנודע לה שלא ילדה וצדין הוא דמותרת בהנאה ומאי טעמא מקצר מדרבנן:

ושהורה ולא שתוליה זה זכות. מהכא משמע דבעלה מותרת בה לאלתר ולא אמרי' ימתין עד שלש שנים שפא זכות תלתה לה דאס היה אסור בה היכי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה וזוועה זרע וכן הראוי רבי צירושלמי ונקמה האיש מעון (ג) אינה חושש שפא תלה זכות ואחיה כמ"ד הזכות תולה ואינה ניכרת: יש

שיש עליה לעשות שהרי בהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דבהכשר קרבה שיריה נאלצין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: באו לה עדים שהיא טמאה. אמעיקרא קאי קודם הקטרה: נמלאו עדים וזממין. עדי סתירתה שעל ידיהם צאה לכך: מנחה חולין. לא קדושת פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועלין בה דבטעות הוה. אלמא לא אמרינן מישקף מדרבנן כי נמלאו עדים וזממין שפא יאמרו מוציאין מכ"י שרת לחול וז"מ כי קטני צלו לה עדים שהיא טמאה מנחה נשרפת מדאורייתא קאמר דבת מקדש הואי: קלא איס לכו. הכל יודעין שהקדישה טעות: כווסיה דרב ששם. דאין המיס בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דהואל לאו לספק סוטה מיריש אלמא לטוטה ודאית בעד אחד אלמא מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקמה וזוועה זרע (ג) וזהו ליה למיכתב ואס לא נטמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למיריש הכי טוטהוה נזרעה זרע ולא שניולת מן המיס מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה. וי"ו תירא למעוטי שפלתה לה זכות דבהא לא אמר קרא וזוועה זרע: היא. ולא היולת מן המיס על ידי שהיה לקולה מפורסם כלל שכבר היו נושאות וזממות בה לדבר בה: מורוה צנכנה. נשים טוות צנכנה: ופרכינן ורבי שמעון. דאמר (לקמן כג:) אין זכות תולה נהי דו"ו לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

(א) ע"י רש"י לקמן דף טו: ד"ה לא שפא.
(ב) נראה דל"ל כיון דכמי קדש תלין ומה שחמרו וכו'.
(ג) אולי ל"ל והא דלא אמר דל צדין לה מאי משום טען בני ובנותיו ר"ל משום שלא חמרו ודאמר לקמן כג:]

(א) ע"י רש"י לקמן דף טו: ד"ה לא שפא.
(ב) נראה דל"ל כיון דכמי קדש תלין ומה שחמרו וכו'.
(ג) אולי ל"ל והא דלא אמר דל צדין לה מאי משום טען בני ובנותיו ר"ל משום שלא חמרו ודאמר לקמן כג:]

(א) ע"י רש"י לקמן דף טו: ד"ה לא שפא.
(ב) נראה דל"ל כיון דכמי קדש תלין ומה שחמרו וכו'.
(ג) אולי ל"ל והא דלא אמר דל צדין לה מאי משום טען בני ובנותיו ר"ל משום שלא חמרו ודאמר לקמן כג:]

(א) ע"י רש"י לקמן דף טו: ד"ה לא שפא.
(ב) נראה דל"ל כיון דכמי קדש תלין ומה שחמרו וכו'.
(ג) אולי ל"ל והא דלא אמר דל צדין לה מאי משום טען בני ובנותיו ר"ל משום שלא חמרו ודאמר לקמן כג:]

